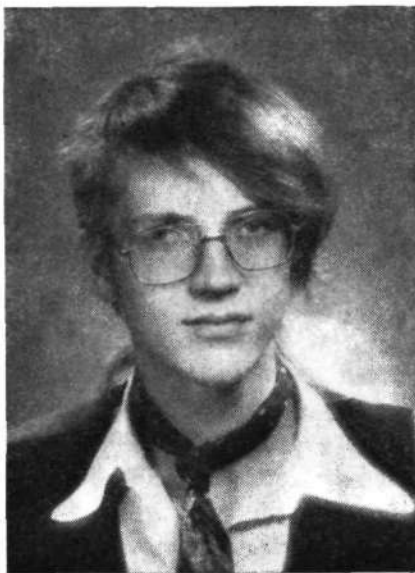

in domača ognjišča izgubljajo žar
Ko žremo svoji misli

Kolikor ni bilo vse le prevara
navidezna rešitev na belem polju
boginja Fama z odrezanim jezikom
ali moški kopajoč se v znoju

Če ni vrtnica je pes
in če ni psa je jabolko
Bilo bi nepošteno reči nič

Borut
Gombač

Telo lupina

šelest, bel prt v noč . . . zrak
gladek, v neskončnost miren, mir: miren.
drhteč, sem oplela križu kraž, prižgem.
podoba. ki izza uročene plamenice(:),
ne sluti voščenih v mojih očeh! oklep
prostora pa je širen, širši od odprtih
vek.

črna je obok in bela . . . rdeča pentlja
zatrepeta pod kipom zasenčenih dlani.
hipec! vidim le

obraz, tanek in težek
v vrtoglavi globini dlani . . . prst za!
prstom? prst za? prstom! prst za

prstom lomi pest. se
lomim?

*

nad sleme krov. v tanka
oblačila dvigne zrak. v srcih krošnje
godec in svilena struna: kjer

se razsipa oreh, kjer
čez krov, kjer v drobnih jedrih

laket obvisim! kjer.
mehko skorjo žre telo, kjer

je telo lupina: oklene me
v breme pestujoča moč (,) še dalje sili
nohte vame(,) še vame roževinast zob.
se dihu prepogiba les. se gibu lomi ud
v resk. v

tihi prošnji ropotuljic pad je spačen
brat. tak dan je kriv. je kriv! je kriv
je kriv? v ščit bobni, štrli kot votla
kost iz blatnih tal.

*

bledica ima očes. raz tal ima
izraz obraz. v tal ima izraz pokončno
sled, ima ploščat korak. boli se krt in
kljun in strd krvi. boli, le mene ni in
ni od tod in tam in sam in kam hiti v

dna in kam bezlja v dalj?
objamem zrak, objamem dlan v prekat, v
onkráj steza: čez dol upadlih lic (in

gor in dol in
krt in kljun . . .) se vzpenja strd krvi.
dotakne se k obrobni stojnici pogled.

niháj, pogled zareže v glino,
zavije mero v bled, pogled:

še hvala za!

*

se vpija, se odžira, se izpira,
se pretaka krtina glina. tesnó v voljna
vedra, v prstan goloživ prodira ud: kot

valj rezil se čas. odrinem
dan, odrinem sam in

tam, trenutek
zamolči oči ter se pogreznem vase: kje
sem? izvira! kje sem? napihuje vedro v
balon! kje sem? rosi! kje? izvira

dežnih val,
odtke usločeno telo. v skrinji čistega
lanu: le krajec še . . . podtaknjeno nebo
odpre pokrov, grobó.

grobó zahrza v nedrih, tam . . . in
v kam odmev.

*

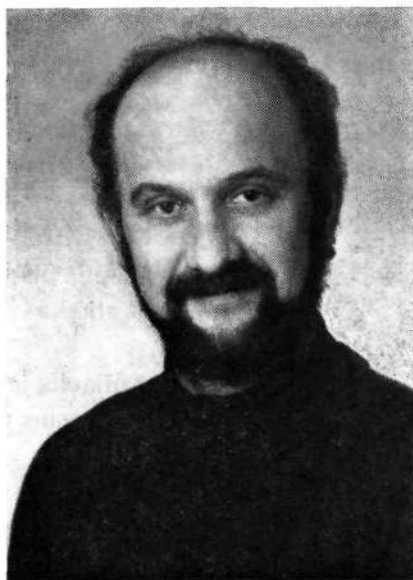
tak strup, ki kače vre, razsika se
in vije čez. v steber za oporo? kamen?
ko vame je otrpnil dan, ko je zaspala
noč, nikogaršnje pokrila sprava vsega,
ko vse je izzvenelo v demonstvo enega

očesa, prepredel
sem v bodeč pogled preprogo gline. še

vije čez, še gnije preko vej.
kot sadež v seno senožet, kot drstenje
ptic čez reko rek, skozi okno priprtih
kril(,) pada perje na

oltar. še gni je preko
 vej v roke . . . če so begunci zunaj eno?
 če sem od gležnjev dan?

še gline preko mej! še
 kjer je ni: je to.

Slavko
 Kvas

**Pijem mleko
 in kričim**

I. kadar mreže pičijo
 vroče poti
 vlažnega zraka

so kratke sape
 svetlobe

II. zdrobljena opna telesa
 v stolpu tišine
 nadlahtja

limasti glasovi
 krokarjevih kosti